הלכה · משנה תורה · מפרשים · השגות הראב״ד · ספר עבודה

השגות הראב"ד על משנה תורה, הלכות ביאת מקדש

רבנו אברהם ב"ר דוד [הראב"ד] מפושקיירה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

השגות הראב"ד על משנה תורה, הלכות ביאת מקדש

רבנו אברהם ב"ר דוד [הראב"ד] מפושקיירה

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/השגות-הראבד-על-משנה-תורה-הלכות-ביאת-מקדש/
הקובץ נוצר ב־18 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה א 4
הלכה ה 4
הלכה ו 4
הלכה ז 4
הלכה י 4
הלכה טו 4
הלכה טז 5
פרק ב 5
הלכה ה 5
הלכה ו 5
פרק ג 5
הלכה ט 5
הלכה יג 5
הלכה יד 5
הלכה טז 5
הלכה יח 6
פרק ד 6
הלכה ד 6
פרק ה 6
הלכה יא 6
פרק ז 6
הלכה ה 6
פרק ח 6
הלכה א 6
הלכה יג 7
פרק ט 7
הלכה ז 7
הלכה יא 7
הלכה יב 7

פרק א

הלכה א

ופוסל העבודה. א"א לא מחוור מן הגמרא שיהא חייב מיתה ויפסול עבודה אלא שהוא באזהרה:

הלכה ה

שתה רביעית. א"א אף זה לא מחוור דפטור קאמרינן אבל מותר לעבוד לא אמרינן אלא שהוא מותר להורות:

הלכה ו

ועדיין לא סר יינו מעליו. א"א אינו מן הטעם הזה אלא מפני שהקטרת אימורין כל הלילה:

הלכה ז

כל כהן שיודע וכו'. א"א הלכה כרבי שתקנתו קלקלתו שאין עכשיו שעת עבודה ולמהרה יבנה לא חיישינן ובין מכיר ובין שאינו מכיר מותר לשתות יין דסתמא אמר אביי כמאן שתו כהני האידנא חמרא כרבי:

עד שיקבע בבית אב שלו. א"א כמה דבריו חלושים וקלושים וכי כשיבנה בית המקדש לא יהיה שם מצרף ומטהר ומודיע המשמרות הראויות ושבתם ויומם ואי זה שהות יהיה שם לקביעותם:

הלכה י

אלא בשעת ביאה. א"א ליתיה להאי כללא שאפילו שלא בשעת ביאה אסור לגדל פרע שהרי חייב להסתפר משלשים יום לשלשים יום כדכתיב ופרע לא ישלחו. (ביאה למקדש פירוש במשמרתם):

הלכה טו

מן המזבח ולפנים. א"א זה לא מצאתיו אלא כשהוא קרב למזבח שכך שנו בתורת כהנים בבאכם אל אהל מועד [אין לי אלא אוהל מועד מנין לעשות מזבח כאהל מועד] ת"ל אתה ובניך אתך וגו' וכן יציאה כביאה מאתך מ"מ מזבח קאמר אבל לפנים מן המזבח מעלות דרבנן הם ואין בהן מלקות ולא מיתה:

הלכה טז

כגון ששתה רביעית יין. א"א אם לדבריו אין צורך שישתה היין בין האולם למזבח ומה שאמרו בתורת כהנים מנין אף ביציאה לומר שאף אם שתה בחוץ ונכנס להיכל חייב דה"ק רחמנא בזמן ביאה לא תהא שכרות בהיכל ובמזבח מיתה נמי איכא בשתוי יין:

פרק ב

הלכה ה

בין כהן הדיוט. א"א תימה גדול הוא זה שלא נאמר אותו פסוק אלא לאותה שעה בשביל שנמשחו בניו ומה שאמרו בתורת כהנים מנין לכהנים שבכל הדורות לכהנים הגדולים שבכל הדורות קאמר שהרי שמן משחת קדש הוא מרבה אותם:

הלכה ו

אע"פ שאינו יוצא. א"א וכיון שהוא חייב להתאבל עליו למה אינו יוצא ודאי יוצא ומטמא בעל כרחו:

פרק ג

הלכה ט

או מחוסר כפורים. א"א זה שבוש דמחוסר כפורים שנכנס למחנה שכינה דהיינו משער נקנור ולפנים יש בו כרת ובתוס' דכלים תניא כל הטמאים שנכנסו לפנים משער ניקנור אפילו הם מחוסרי כפרה הרי אלו חייבין על זדונן כרת ועל שגגתן חטאת:

הלכה יג

או שיגע באדם. א"א שבוש הוא זה שאין הנזיר מגלח על מגע כלים שנגעו במת ואפילו של חרב וכן אינו חייב על מגען על ביאת מקדש:

הלכה יד

כל הטעון ביאת מים. א"א דבריו סותרין זה את זה:

הלכה טז

ועל כיבוס בגדיו לוקה ארבעים. א"א ומאחר שעל כבוס בגדים אין בו כרת המכניס כלי טמא למקדש למה ענוש כרת על כן אני אומר מה שאמר שמואל במסכת עירובין המכניס טמא שרץ למקדש חייב מלקות קאמר ומה שאמר בסוף יראה לי שאינו לוקה אלא על בגדים שהן אב הטומאה והלא טמא שרץ אינו אב הטומאה וחייב סוף דבר צריך לדקדק אחריו:

הלכה יח

וכן טמא שהכניס וכו'. א"א שמעתין דזבחים קשיא עליה דעולא אמר ריש לקיש טמא שהכניס ידו למקדש לוקה ואמרי' התם עשה שיש בו כרת הוא ואי משום שמעתא דמסכת יומא אדרבה מהתם משמע דאפילו בטבילת מעלות אמרינן ביאה במקצת שמה ביאה דהא בעי טבילה לכהנות (ואפילו פטור מכרת מלקין אותו):

פרק ד

הלכה ד

וחייב מיתה בידי שמים. א"א כיון שטבול יום שנכנס למקדש בכרת היכי משכחת לה טבול יום ששימש במיתה והא איכא נמי כרת בשביל ביאת מקדש ואיני מוצא אותו אלא בבמה אי נמי שעשה בית יד ארוכה לצינורא והיפך באיברים מבחוץ:

וחילל ה"ז פטור. א"א והא אמרינן במכות עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כיפורים ועוד מבהונות של מצורע דאמרינן בזבחים עשה שיש בו כרת הוא וכל שכן בביאת כולו ועוד וטהרה כתיב ביולדת מכלל דעד השתא טמאה היא ואמרינן בזבחים מחוסר כפורים דזב כזב דמי ובתוספתא דזבחים מונה אותו עם אותן שבמיתה:

פרק ה

הלכה יא

בין שאין בהן (כדי) רביעית. א"א ובקודח מן הכיור שיש בו לקדש ממנו ד' כהנים:

פרק ז

הלכה ה

מי שיצא בשר יתר בעיניו. א"א לא ידעתי אם עשה זה כנגד חלזון האמור במשנה בצד עיניו ואינו נראה כן שאם היה בו בשר יתר הוא יבלת בעינו האמור למטה במשנה וחלזון הוא שורה אדמימות העוברת בשחור:

פרק ח

הלכה א

מי שאמצע [קדקדו עולה למעלה]. א"א דומה שלא בא זה אלא לערבב את העולם שלא תפס דרך הגמרא ופרטיו לא באו דרך הגמרא:

הלכה יג

בשוקים וברגלים עד שלמעלה מן העקב. א"א המשנה אמרה פיקה יוצא מגודלו והוא פירש למעלה הפיקין והוא מסבב אותה לענין אחר ובלע"ז קורין אותו גלוטא ובעל הפיקין פירש בגמרא שיש לו כסתות הרבה והם עגבות והשופנר שאין לו כל עיקר והוא אינו מונה אותו ודומה שכל דבר שיש לו עוגל גדול קורא אותו פיקה כמו שאמרו עד פיקה של גרגרת עד שיעגילו ראש כפיקה של ערב ופיקה משרש פקעיות:

פרק ט

הלכה ז

והוציאן לחוץ מותר וכו'. א"א הפליג כשאמר מותר לזר להדליקן אלא שאם הדליקן כשירות:

הלכה יא

ועבד חייב. א"א בתוספתא (פי"ב) דזבחים כהן שעבד טמא טבול יום מחוסר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים אינו חייב אלא אחת ואפשר דפליגי תנאי באיסור כולל ואיסור בת אחת:

הלכה יב

וכן בעל מום. א"א שתיהן שבאו עליו בבת אחת זר ששימש בשבת שהביא שתי שערות בשבת בעל מום שחתך אצבעו בסכין טמאה: